

JSME TO, CO JÍME

MARTIN K.

(Tursko, listopad 2011)

Někdy nevím, kde začít. Ne že bych tady bezradně stál a nevěděl, o čem kázat. Naopak. Je toho tolik, že bychom mohli mluvit čtyřicet hodin v kuse, a pořád by to bylo málo, protože to přenesmírné bohatství tajemství, které je v Kristu, je tak hluboké, že by se daly vynášet poklady jeden za druhým. Nevím, jak je předat vám nebo lidem venku, ale mám obrovskou touhu je předávat, protože v nich spatřuji nezměrné bohatství.

Mám doma krabici, kterou občas otevřu, a s bázní se probírám jejím vzácným obsahem. Sáhnu na Interlineární překlad Bible, Strongovu konkordanci a slovník nebo si prohlédnu nějakou knížku od Warnocka. Beru je do ruky a říkám: „Bože, kéž bychom rozuměli!“ Kéž bychom rozuměli. Zvlášť, když tu a tam narazím na něco, co se děje v církvích. Moje srdce pláče: „Bože, pomoz nám, kteří jsme obdrželi poznání, slovo, určitou hloubku. Pomoz nám, dej nám milost, abychom to dokázali předat a zvěstovat.“ To slovo není pro každého. Je pro ty, kteří mají milost a touží po hloubce. Po hloubce, kterou dokážou docenit, kterou dokážou rozpoznat. Když dané slovo uslyší, dokážou rozpoznat rozdíl. To není dáno každému. Cítíte zármutek, když někomu chcete předložit něco vzácného, a ten člověk se na to podívá a řekne: „Hm,“ a jde dál. Říkáte si: Co s tím mohu udělat? Možná nic, ale poslední dobou se modlím: „Bože, dej, abychom našli lidi, kteří jsou schopni a připraveni slyšet hloubku a dokážou ji docenit.“

Nedávno jsem byl na jisté mimocírkevní aktivitě a zapisovali jsme se do prezenčního listu. U stolu u prezenčních listů seděl pán, a když jsem napsal Martin K., zeptal se: „Vy jste Martin K.?“ „Ano.“ Pokračoval: „A znáte Přikrytí?“ Řekl jsem: „Ano, znám. ☺ My ho vydáváme.“ „Víte, chtěl bych vám poděkovat,“ odpověděl, „je to jako oáza. To se v této době jen tak nevidí.“ Dokázal najít a docenit slovo, určitou zvěst, možná návrat k něčemu vzácnému.

Mám pocit, že to, co dneska tiskneme v Přikrytí, bychom si před 150 lety přečetli jako standardní kázání v církvi. Bylo by to něco normálního. Viděl jsem obrázek, který tiskla teta Gabča pro děti. Miluji tyhle vousaté muže, jak sedí s Biblí, s chlebem a polévkou u svíčky a modlí se – to je nemoderní věc. Určitým způsobem návrat k hloubce. Dnešní doba je doba povrchnosti. Doba rychlosti, doba kompromisů, doba světskosti. Vím, že to je něco, co lidi láká. A tak se za lidi modlím, aby je něco chytlo za srdce. Aby ten obyčejný chleba s kaší, nějaké světélko, třeba v krbu, nás chytly za srdce a abychom si to zamilovali. To je moje modlitba.

Dnešní doba je
doba povrchnosti.
Doba rychlosti,
doba
kompromisů,
doba světskosti.

Někdy procházím svou krabicí a s velkou chutí se těmi věcmi sytím. Čtu pomalu a znova některé knížky, traktáty, bulletiny, studuji tu a tam řečtinu a říkám si: „Bože, v tom je takový život!“

Proč o tom mluvím? Sestra Eva v modlitbě řekla jedno slovo. Občas se někdo pomodlí a řekne slovo, které se mě dotkne. Děkovala Bohu za svobodu, kterou máme. Slovo „svoboda“ se mi spojilo s veršem v 2. kapitole Genesis. Víte, snažím se Bohu porozumět. Ne proto, že bych si myslel, že Ho můžu obsáhnout, ale ze zkušenosti vím, že ve snaze vystihnout Boha a pochopit Ho se stávám více Bohu podobným. Někdy se snažím přemýšlet, tak jak přemýšlel Bůh. Proč zrovna řekl toto? Co tím sleduje? Přemýšlel bych v té situaci stejně? Proč tohle viděl jako důležité? V čem je to důležité? Neviděl bych jako důležitější něco jiného? Mám velmi rád úsek v Genesis, kde Bůh zjevuje svůj záměr s člověkem. Vyjadřuje, co po člověku chce. Když se vrátíte do Genesis a přečtete si první dvě tři kapitoly, porozumíte Božímu přemýšlení o člověku. Porozumíte Jeho záměru s člověkem. Bůh musel vmáchnout své přemýšlení do poměrně krátkého úseku v Písmu, aby vyjádřil svůj záměr s člověkem. Co po člověku vlastně chce. O čem to vlastně je. Je to takové manažerské shrnutí. ☺ Manažerským shrnutím rozumíme shrnutí stostránkového dokumentu na ideálně půl nebo maximálně jednu stránku. Takže manažerské shrnutí.

V Genesis 2:15 čteme: „*Pojav tedy Hospodin Bůh člověka...*“ Hospodin popadl člověka a vy přemýšlíte, co s ním asi udělal? Rozumíte Mu? Moje snaha není, abyste rozuměli mně, ale abyste rozuměli Jemu. Takže

se budu ptát: Rozumíte Mu? Píše se: Bůh pojal člověka. Představuji si, že jsem člověk v Boží ruce, a ptám se: „Bože, jaký máš se mnou záměr? Co po mně chceš? Co očekáváš od mého života?“ Hledáte záměr svého života, abyste ho naplnili? Já se nechci ve svých 70 letech ohlédnout a říct: „Bože, dělal jsem spoustu věcí, ale minul jsem původní záměr, který jsi pro člověka měl.“ Chci ho znát, abych ho mohl naplnit. I na úkor toho, že minu jiné věci.

Dál se píše: „...postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostříhal ho.“ Bůh chtěl člověka postavit do ráje. Amen? Prvotní záměr je, že Bůh chtěl člověka postavit na místo, které je dobré. Teprve potom pro neposlušnost, kterou člověk předvedl, musel být vyhnán z ráje. Z bezpečnostních důvodů. Aby nežil navěky v hříchu, chcete-li. Ale Bůh postavil člověka do ráje a řekl: „Toto je místo, na které tě chci postavit. To je můj záměr.“ Pokud nežijeme v Božím zaopatření, tak vezme, že to je místo, kam se máme navrátit. To je místo, které pro nás, a obecně pro lidstvo, Bůh má. Bída, která je na světě, je jenom důsledkem hříchu a odpadnutí. Řeknu to ještě jinak. Bída v našem životě je důsledkem hříchu a odpadnutí. Naše emotivní bída, naše mentální bída, duchovní bída, energetická bída, bída v našich vztazích, bída v naší víře je jenom důsledkem hříchu, který člověk učinil. Amen? Proč to říkám? Ne proto, abyste si řekli: Tak je to moje vina!☺ Ale proto, abychom se dokázali navrátit k původnímu Božímu záměru. Navrátit se k hojnosti, kterou Bůh má. My činíme stejný hřích, děláme stejnou chybu. Necháváme se totiž podvádět úplně stejně.

Všimněte si, že celý pád lidstva byl způsoben tím, že se Adam a Eva začali sytit něčím jiným, než jim nařídil Bůh.

Říkal jsem: „Bože, co člověka dostane mimo Tvůj záměr a mimo způsob chůze s Tebou?“ Všimněte si, že celý pád lidstva byl způsoben tím, že se Adam a Eva začali sytit něčím jiným, než jim nařídil Bůh. Celé to je jen o tom, co jíš. To je dobré, ne? Stačí změnit jídelníček.

V televizi prý běží pořad, kde jistá doktorka pomáhá lidem hubnout. Je to asi dost populární. Myslím, že se to jmenuje „Jste to, co jíte“. Slyšel jsem, že je docela drsná. Nechá si například od lidí vypsát týdenní jídelníček, pak všechno nakoupí a asi poměrně nevábně navrší na stůl. Hamburgery, řízky, sladkosti, dorty... Potom jim dost nevybíravě řekne:

„Vidíš, jaké jsi prase?!“ A lidé zalapají po dechu. Pak začne měnit jejich jídelníček. Vůbec tady nechci propagovat zdravou výživu, ale zaujal mě výrok: Jsi tím, co jíš.

Upřímně řečeno, myslím si, že nejde o tělo, protože tělo nám bylo dáno. My nejsme jenom tělo. Jsme také duch a duše. Je pravda, že se způsob stravování projevuje i na fyzické stránce. Lidé to odhalili a teď na tom vydělávají peníze. Na přirozené rovině mají do velké míry pravdu. Ale Bůh tady mluví o něčem daleko podstatnějším.

Všimněte si, že celý problém hříchu spočíval v tom, že Bůh dal nařízení. Bůh řekl: „Postavil jsem tě do ráje, abys ho hlídal a obdělával. Abys pracoval.“ O tom by se dalo kázat další kázání. Ale chci jít dál. Dal jim příkázání, které znělo takto: „*I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš.*“ To je to slovo, které mě napadlo. Je v tom velká souvislost. Svoboda. Svobodně jísti budeš. Máš naprostou svobodu. Bůh nás povolal k tomu, abychom byli svobodní. Amen? Můžeš jíst z každého rajského stromu, který je v zahradě. Rajského neznamena, že tam jsou jenom rajčata ☺, ale z každého stromu, který se nachází na místě, které je posvěceno Boží přítomností. Variabilita musela být obrovská.

Mrzí mě, že nemám větší kapacitu, víc roků a šanci prozkoumat třeba řečtinu. Udělal bych další slovníky. Nebo bych rozebral verše a ukázal hloubku každého slova, a tím bych se dokázal živit celý život. Naplnilo by mě to. Nebo bych se zabýval kreacionismem a začal studovat biologii, fyziku, chemii. Mám takovou sadu knih, nad kterými vždycky stojím a říkám: Nemám kapacitu vás přečíst a dočíst ☹. Ale naplňuje mě to. Nebo bych dokázal přečíst všechny historické a dějepisné knihy, studovat souvislosti a říkat si: „To je neuvěřitelné, Bože, co děláš!“ Nebo bych se zabýval domácí školou, založil bych asociaci, vydával knihy a zabýval se vzděláváním. Nebo bych šel kázat stánek, vztahy v rodině, pracoval na časopisu Přikrytí. To všechno jsou věci, které mají obrovský potenciál přinést takové ovoce, že v tom každý najde nasycení. Je v tom život. Bůh nám říká, abychom jedli a sytili se tím. Jinými slovy, každý z nás by měl mít takovou krabici, ke které bude chodit. To by měla být naše dieta.

Víte, kdyby přišla ta doktorka s duchovním přístupem do našich životů a naskládala na stůl všechno, čím jsme se sytili za tento týden nebo měsíc, jaké by to bylo? Nemyslím teď fyzicky. Kdyby tam naskládala internetové stránky, řeči, které posloucháme, a postavila to třeba tady ve shromáždění před lidi, kteří to umí v duchu nějak posoudit, nevím, jestli

by někdo nepřišel a stejným způsobem neřekl: „Ty jsi ale prase!“ Uvědomte si, jak Bůh v zákoně neustále mluví o tom, co máme a co nemáme jíst. A proč to máme jíst a proč to nemáme jíst.

V Matouši 4:4 se píše, že ne samým chlebem živ je člověk. Myslím, že tomu nevěříme. Nevěříme tomu. Ale kdyby se tady postavil stůl s věcmi, kterými jste se zabývali, tak vám řeknu stejně jako v tom pořadu, že co jíte, to jste. Jsem si jistý, že kdybychom u lidí, kteří odcházejí nebo odešli z církve, vysledovali knihy, pořady, řeči nebo myšlenky, kterými se zabývali, tak by si Bůh musel přikrýt zrak a říct: „To do sebe tedy láduješ věci!“ Prase vlastně sežere všechno. Všem ostatním zvířatům to musíte trochu přebrat, ale praseti ne. Prostě to vyškrábe z talíře, je to jakási kaše, dáte do toho i kus chleba, který by se ještě dal jíst, a kydnete to do škopíku. Praseti je to jedno, sežere všechno. My ale přece nejsme prasata! Nechceme být prasata, že ne? Nechceme se sytit relativně dobrým chlebem, dobrým slovem, které pak vezmeme a kydneme do míchanice pomluv, smyslnosti, různých pořadů, romantického filmu, který není úplně sprostý, jenom napůl sprostý, do špatných myšlenek, úvah a řečí, že? Čím potom jsme? Co se z nás stává? Zkusme teď jít za Pánem Bohem, předložme Mu svůj stůl, to, čím se sytíme. Předložme Mu své myšlenky, všechno Mu položme na stůl.

Málo jíte, jste podvyživení. Musíte víc jíst.

Ještě jedna věc. Nikdy jsem ten pořad „Jste to, co jíte“ neviděl, ale někdo mi o tom vyprávěl. Většinou tam jsou asi obézní lidé, kteří toho hodně snědí. Překvapilo mě, že jim ta doktorka říká: „Málo jíte, jste podvyživení. Musíte víc jíst.“ Oni na ni koukají a říkají si: Vy si děláte legraci, ne? A doktorka říká: „To, co jíte, není žádné jídlo. Klidně to vyřaďte, ubližuje vám to.“ Cílem není, že se nebudete sytit. Že všechno ve svém jídelníčku škrtnete a nebudete nic jíst. Protože si ublížíte. Budete podvyživení. Nebudete mít žádný život.

Další věc, kterou ta doktorka lidem říká, je, že když nejíte to, co máte jíst, tak tělo potom má hlad a vyjíte ledničku. Nacpete se vším možným brakem, který najdete po cestě. Říkala, že pokud chcete být zdraví, tak potřebujete jíst, abyste neměli hlad a necpali se hloupostmi. To jsou velmi duchovní věci. Když si to uvědomuji, říkám si: Ano, když se nesytíme dobrými věcmi, tak vznikne určité vakuum, podtlak, hlad, nejsme nasycení, nejsme plní, a potom se otevřeme čemukoliv! Dejte mi cokoliv!

Jakoukoliv řeč, jakoukoliv pomluvu nebo televizi. Nechat to z ní na sebe valit je jako jít k ledničce a začít od másla dole až po kečup nahoře a cpát to do sebe a cpát. Bez rozmyslu, protože se prostě cítím prázdný. Naopak, když se člověk nasytí Božím slovem v jakékoliv formě, ideálně v Bibli, ale i kázáním, tak bych si teď měl pustit televizi? Upřímně řečeno, jsem plný. Nemám chuť. Nemusím nad tím vítězit. Když se dobře najím zdravého jídla, tak nemusím příliš zápasit s tím, abych vyjedl ledničku, protože jsem teď dojedl něco rozumného.

Pokud chcete být
zdraví, tak
potřebujete jíst,
abyste neměli hlad
a necpali se
hloupostmi.

Na Filipínách jsem kázal mimo jiné také o tom, že dobře jíst je Božím nařízením. Dívali se na mě, co tím myslím, a tak jsem jim vyprávěl o těchto principech. Pojdme se na ten princip podívat ještě jednou: „*I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš.*“ Svobodně. „*Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.*“ Když se podíváme do 3. kapitoly, všimněte si té chytré řeči. Přemýšlel jsem, proč se píše, že had byl nejchytřejší ze všech polních zvířat, které Bůh stvořil. To rozumování. Nevím, jak vy, ale já si připadám určitým způsobem hrozně hloupý a obyčejný. Nedávno jsem říkal svému spolupracovníkovi: „Víš, někdy mi připadá, že tam venku je svět velkých lidí, kteří dělají velké věci, a já něčemu věřím – věřím v lásku, věřím ve spravedlnost, ve věrnost, a mám pocit, jako kdyby se nám lidi jenom smáli.“ Pořád si v něčem připadám jako David. Ten ryšavý David, který v něco věřil, a všichni se mu smáli a říkali: „Prosím tě, jdi si pást ovce.“ Taky si připadám jako od ovcí. Tam je mi dobře, tam je mi vždycky dobře. Když jdu do světa velkých lidí, cítím se hodně nekomfortně, nesvůj, protože tam nepatřím. Když se někdy baví o určitých věcech, připadám si až hloupý, nerozumím jim. Nedokážu v tom úplně plynout, a tak si tam vždycky připadám trochu jako vysídlenec.

Ve 3. kapitole se píše: „*Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních.*“ Někdy s tím máme trochu problémy, protože lidi ve světě nás převálcují určitou chytrostí. Pokud ji neporazíme moudrostí, tak nás převálcují intelektualismem nebo filozofováním. Dokážou nám položit spoustu otázek, na které bychom asi nedokázali rychle odpovědět, rychle

se v nich intelektuálně orientovat a odpovědět chytře. Pokud nám Duch svatý nepoví, tak budeme jak hlupáčci. Budou do nás šít a ptát se na věci, ve kterých si nejsme jisti.

Pojďme se podívat na ten podvod. *„Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského?“* Už tady je vidět podvod. Tady je vidět něco, co hrozně rád kážu mladým lidem. Hrozně rád. Vždycky jim říkám: „Víte, had vám lže. Ďábel vám lže, že máte všechno zakázané, že je ve světě spousta věcí, které křesťané nesmí, a přitom jsou super. To je obrovský podvod, to není pravda. Zeptejte se lidí, kteří přišli ze světa a činili pokání, že tam není vůbec nic zajímavého. Není tam nic zajímavého. Jestli vás někdo bude lákat, že se opijete a budete někde ležet opilí, je to opravdu to, co chcete? K čemu je dobré, abychom se obnažovali nebo připodobňovali Jezábel? Co nás na tom láká? Tam skutečně nic zajímavého není.“ A tak se ďábel snaží říct: *„Nebudete jísti z každého stromu rajského?“* To všechno nesmíte? Vy vlastně vůbec nic nesmíte! Křesťané, vy jste neuvěřitelně ochuzeni.

Pamatuji si, že se mě na gymnáziu ptali: „Ty se můžeš ženit jenom ve vaší komunitě?“ Já na to: „To není o tom, že se jinde nesmíš ženit. Ale já nikoho jiného nechci.“ „A kolik vás je?“ Říkám: „No, záleží, jestli myslíš skupinku tady, tak pět.“ „Z toho ale tři chlapi, ne?“ „Ano.“ „No to se o ty dvě poperete, ne?“ Tak říkám: „Nevím, na to nemám odpověď, ale mám nějaký žebříček a určité očekávání.“ Pak mi Bůh poradil, a tak říkám: „Ty si taky vybíráš.“ „No, já si zas tak extra nevybírám.“ Pokračuji: „Tak mi řekni, proč si nevezmeš tu ženskou, která jde naproti nám? Vypadá dobře, je mladá, pěkná.“ On říká: „No počkej, to je málo, ne?“ „Co je málo?“ „Posuzovat, jestli bych si někoho vzal podle toho, jestli je urostlá nebo hezká.“ Normální lidé se s vámi jednoduše shodnou na tom, že je to málo. Ještě pokračuji: „Proč je to málo?“ „Protože bych si s ní chtěl aspoň o něčem popovídat. A mohli bychom někam zajít.“ Tak říkám: „No vidíš. A teď si představ, že ti někdo řekne, že si ten výběr omezuješ. Ano, omezuješ si ho. Nechceš být s každým. Chceš být jenom s tím, kdo patří do jakési tvojí skupiny.“ Vysvětloval jsem: „Je to o tom, že jsme duch, duše a tělo. Říkáš, že nestačí mít partnerství s někým, se kterým můžeš sdílet jen tělo. To je ti málo. Chceš s ním sdílet i duši. A já jdu ještě o kousek dál, protože s ním chci sdílet i ducha. Věřím, že jsme duch, duše a tělo. Ty máš ducha uzamčeného, neužitečného. Tak hledáš někoho, s kým se budeš sdílet v duši a v těle. Proč bych měl mít s někým obecnství, když ten vztah nemůže jít dál?“

Lidé někdy mají pocit, že se omezujeme. Říkal jsem: „Kdepak, my se neomezujeme. Jdeme po tom nejlepší. Vybíráme si. Máme příliš vysoké měřítko. Usilujeme, abychom si sáhli co nejvýš.“ To není o tom, že se omezují, ale mně to nestačí. Boží slovo říká, že všechno je dovoleno, ale ne všechno prospívá. Tak mi to nestačí. Mám příliš vysokou ambici v Kristu a příliš velké očekávání. Stejně tak vím, že Bohu nestačí, aby vás měl rád navzdory tomu, jak žijete, ale touží po tom, aby s vámi mohl plynout, abyste Mu rozuměli. Aby věděl, že když vám řekne slovo, že Mu rozumíte a že odpovíte. To je sdílení. Oč hlubší a podstatnější je

Bůh si s vámi chce rozumět. Proto potřebuje proměnit vaši mysl a duši, aby Mu byla čím dál víc podobnější, aby se hloubka a míra sdílení mohla prohloubit.

sdílení, když si s někým rozumíte. Bůh si s vámi chce rozumět. Proto potřebuje proměnit vaši mysl a duši, aby Mu byla čím dál víc podobnější, aby se hloubka a míra sdílení mohla prohloubit. Jinak bude Jeho sdílení s vámi velmi povrchní. Sdílení s lidmi v církvi bude povrchní, protože jim bude chtít mluvit o čistotě, ale lidé Mu nemůžou rozumět, protože neznají zápas o čistotu. Nikdy si nevyčutnali, jaké to je, žít v čistotě. Bůh bude mluvit o tom, že nenávidí kompromis, nenávidí Jezábel, ale lidé Mu budou těžko rozumět a plynout s Ním, když se duchu Jezábel poddávají. Nikdy to nebudou schopni slyšet, protože podlehli ďáblu, uvěřili mu, a sytí se věcmi, které nejsou spravedlivé.

A tak nechci jen říct: Přestaňte jíst hamburgery ve smyslu přestaňte se sytit brakem, přestaňte naslouchat řečem, přestaňte trávit čas sycením se špatnými věcmi, ale říkám ještě něco daleko podstatnějšího. Vytlačte brak a syťte se dobrými věcmi. Najděte si svoji krabici. Zdánlivě se můžeme sytit „nešpatnými“ věcmi. Vynecháme ze své diety úplně jedovaté věci, třeba alkohol, cigarety, drogy, to, co je na první pohled vyloženě jedovaté. Co mi tělo zničí a otráví. To znamená, že škrtneme pornografii, a máme pocit, že teď už se živíme jenom relativně neutrálními věcmi. Ale to je pořád velmi nízká rovina. To je pořád hrozně málo. Boží slovo chce, abychom se intenzivně sytili správnými věcmi, a ony potom nejenom v čase, ale i v naší chuti vytěsní cokoli dalšího.

Víte, říkáme si, že přemýšlíme nad prací. Ale do jaké míry? Klidně se může stát, že budete podvyživení, protože příliš pracujete. Může se stát, že budete podvyživení, protože se příliš zabýváte miminkem nebo domácí školou. Můžete být podvyživení tím, že se budete zabývat hřebíky, domem nebo zdravotědou. Můžete číst nekonečné články o tom, jestli je rajče lepší než pomeranč a pomeranč lepší než rajče, ale k čemu to je dobré? Zjistíte, že budete mít duchovní hlad pořád, a budete se sytit a sytit a sytit. Podívejte se na stránky, na které klikáte. Co tam je? Jsou to věci, které se týkají vaší práce? Nebo zprávy? Nebo nějaké neutrální hlouposti? Kdybychom měli stroj, který by dokázal porovnat, kolik času na kterých stránkách trávíme, kolik z toho jsou stránky, kde čteme Boží slovo, sytíme se, studujeme? Ale pozor! Můžeme sytit svůj intelekt zdánlivě Božími věcmi, a přitom z toho nemít život. Pokud nepoužíváte energii proto, abyste cvičili a pracovali, tak se nikdy nebudete sytit správnými věcmi. Protože když pracujete a potřebujete někomu vydat svědectví, tak to ve vás vypůsobí pocit nedostatku. Potom půjdete a budete studovat. Budete studovat správné věci, abyste mohli dát odpověď v čas příhodný.

Po světě chodí tisíc zombíků, křesťanů zombíků, kteří nemají žádný život, chodí do církve a jsou mrtví.

„I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme; Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli.“ Bratří, chtěl bych vám říct jednu věc: Pokud se budeme sytit poznáním dobrého a zlého, tak zemřeme. Boží slovo říká, že ne samým chlebem živ je člověk. Pokud vytěsníme ze svého života život, pokud vytěsníme dietu sycení se dobrými věcmi, čtení příběhů a článků o Božích lidech, kteří žili bez kompromisů, tak zemřeme. Dneska moc hrdinů není. Musíme se vrátit o pár století zpět. Dneska je církev moderní a říká: Přiblížme se lidem, pojďme chodit v roztrhaných džínách, však je to super, hrát rockovou muziku a evangelizovat. Co by se měnili! Však se mění církev. Vraťme se k lidem, kteří jezdili na koních, obětovali svůj život, ráno vstávali, modlili se a cestovali. To bych si měl přečíst, to by mě přece mělo budovat a inspirovat, takový bych měl být.

Slovo, které přináší ďábel, říká: *„I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí!“* To je podvod, který se týká naší diety. To je podvod, který se týká naší duchovní diety. Nevěříme, že zemřeme smrtí. Protože svůj život

pořád ještě posuzujeme naší existencí tady na zemi. Tomu říkáme život. A přitom po světě chodí tisíc zombíků, křesťanů zombíků, kteří nemají žádný život, chodí do církve a jsou mrtví. To proto, že jsme uvěřili ďáblově lži, který říká: „Nikoli, nezemřete smrtí.“ Lidé jsou mrtví a kážou ostatním: „Neboj se. To je ještě v pohodě.“ Mrtvý káže mrtvému. Slepý vede slepého. Oba skončí v díře. Oba dva spadnou do jámy. Pokud si necháme radit od mrtvých, tak budeme mrtví. Nebudeme mít žádný život, žádnou moc, žádnou autoritu, nic nebudeme produkovat, neponeseme žádné ovoce.

Chtěl bych vám říct jednu věc, která pro vás možná bude překvapením. Myslíte si, že to je začátek, ale víte, že sycení začíná až ve svatyni? Můžeme celou dobu pochodovat na vnějším nádvoří, být pokřtěni Duchem, mít dary, a nesytit se. A tak spousta částí církve, která je znovuzrozená, pochoduje na vnějším nádvoří, funguje v darech, prorokuje, mluví v jazycích, ale nesytí se správným způsobem. Protože dimenze sycení se z dvanácti předložených chlebů je součástí svatyně. To je něco, co se musíme naučit. Pokud chceme vstoupit do Boží plnosti, do plného Božího záměru, tak nemůžeme ošidit kroky, které nám Bůh dává. Jedna z těch věcí je, že potřebujeme dobře jíst. Nemůžeme vstoupit na místo plnosti, jestliže si neuspořádáme svůj život tak, abychom se sytili. Musíme sycení se z Božího trůnu, chleby předložení, zařadit jako podstatnou část svého života. Když řeknu, že na to nemám čas, a najdu si spoustu dobrých důvodů, tak zemřu. Víte, mám miminko. Mám děti. Mám děti na domácí škole. Chodím do práce. Starám se o dům. Jsem součástí bohubilých, dobrých a užitečných spolků. Ale pokud tyto věci v důsledku vytlačí sycení se spravedlností, živým a dobrým slovem, tak to způsobí, že zemřu. Budu mrtvý. Mrtvola, která umí chodit. Zdánlivě budu vykonávat spoustu dobrých činností, ale nebude ve mně žádný život. A co víc, neposunu se reálně ani k obětování a proměnění svojí duše, protože to nejde bez sycení se, a už vůbec se neposunu do svatyně svatých. Amen.

Uvědomuji si, že to je možná hodně banální myšlenka. Věřím, že to je jednoduchý princip. Pojďme napomenout, odhalit a odmítnout lež nepřítele, který říká: „*Nikoli nezemřete smrtí! Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše.*“ Kolik lidí za poslední dva roky mluvilo o otevření očí? Kolik lidí říkalo: „Já jsem to neviděl, ale teď to vidím.“ Co vidíš? Ukaž mi na své chůzi, na svém životě, co jsi tak slavného uviděl? „*Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé. Viduci tedy žena, (a všimněte si toho pocitu) že dobrý jest strom k jídlu i příjemný*

očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl. Tedy otevřiny jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí.“ To je zvláštní věc. Když se podíváte zpátky do druhé kapitoly a prostudujete si ji, tak v posledním verši se říká: *„Byli pak oba dva nazí, Adam i žena jeho, a nestyděli se.“* Pochopitelně jako duchovní lidé dokážeme pozdvihnout svoji mysl dál, než že byli fyzicky nazí. Proč to Bůh zmínil? Bůh nezmínil, že oba dva měli střeva. Anebo dvě plíce. To jsou prostě fakta. Nebo že Eva měla delší vlasy než Adam. Bůh si vybral něco, co zmíní, a nechal zapsat: *„Byli pak oba dva nazí, Adam i žena jeho, a nestyděli se.“* Jejich nahota byla přikryta spravedlností. A nejen to.

Když se podíváme do 4. kapitoly Zjevení, píše se tam o skleněném moři. Věřím, že původní myšlenka je, že člověk je nahý. Že vlastně nic nepřikrývá. Všechno je transparentní, průhledné, určitým způsobem je nahý. Nemá co zakrýt. Ale nestyděli se, protože tam nebyl hřích. Nebylo tam nic poskvrněného, nebylo co skrývat. Nemyslím si, že je cílem chodit fyzicky nazí. Ani náhodou! Aby to někdo nepochopil špatně. Ani náhodou. Naopak! To je ďábelská myšlenka, která chce převrátit, poskvrnit a zhnusit Boží myšlenku. Držme mysl vysoko! Věřím, že před sebou máme chodit nazí ve smyslu transparentnosti, průhlednosti, pravdivosti, neskrytých záměrů, nepostranních myšlenek. To je to, co Bůh má. Bůh nechtěl, aby člověk chodil neustále s pocitem tajnosti, ale aby byl z určité složitosti a postranního přemýšlení svlečen. Aby zůstal prostý. Jednoduchý. Ježíš říkal, že nic neskrýval, že nic nedělal skrytě. Jsem před vámi, tak jak jsem, není tady nic dalšího. Kázal jsem zjevně, říkal jsem to v synagogách. Jediné „poznání“ přišlo s pošpiněním naší mysli. Potom se člověk snaží nějak přikrýt svoji nahotu.

Vraťme se ještě zpátky k tomu, co říká Boží slovo. Za prvé: Ne samým chlebem živ je člověk, ale každým slovem, které vychází z Božích úst. Za druhé: Uvěřili jsme podvodu ďábla, který říkal: „Nikoli, nezemřete smrtí!“ A tak se sytíme brakem v naději, že nezemřeme. A nevšimneme si, že jsme na pokraji smrti, nemocní a možná někteří mrtví. Bez života. Za třetí: Boží slovo nám jenom nezakázalo jíst brak. Bůh naopak chtěl, abychom jedli dobře, a brak vytěsnili. Syťte se. Mějte svoji krabici. Něco překládejte, čtete nebo studujte. Syťte se. Koneckonců to může být i kvalitní film, který si pustíte. Dneska už jich, díky Bohu, několik existuje. Na závěr filmu zjistěte, co udělal s vaší duší. Pokud vás dostal na kolena a máte chuť se modlit nebo jste povzbuzeni, máte chuť někomu jít zvěstovat Krista, touhu být svatější nebo se postit, nebo máte chuť

narovnat fungování rodiny, tak jste se dobře najedli. Amen? Dobře jezte a vytěsňte ze svého života brak. Za čtvrté bych řekl: Porozumějme tomu, že jsme to, co jíme.

Čím dovolujeme, aby se naše děti sytily? Od barbín přes všechny démonické postavičky dnešní doby.

Mimochodem, rodiče, to se týká i našich dětí. Někteří z nás, kteří máme určité poznání, se snažíme děti držet na rozumné dietě, pokud právě neděláme kompromisy. Snažíme se, aby jedly rozumně, a tak říkáme: „Nejdřív si dáš vajíčko, sýr a housku a teprve potom sladké.“ Kdybychom to nechali na dětech, zvláště na některých, tak by si daly jenom Nutelu a sladké, oběd by nechtěly a zeleninu už vůbec ne. Pokud neděláme kompromisy a nehodíme to za hlavu, tak na jejich zdravou výživu dohlédneme. Mnozí z nás jsme uvěřili, že to je důležité, aby děti byly zdravé, nebyly pod-

vyživené nebo chudokrevné. Tomu věříme. Bonbonky jdou stranou, snížili jsme množství a také si mezi nimi vybíráme. Zvolíme raději kvalitní čokoládu než „barevný cukr“. To je správné.

Ale co duchovní rovina? Čím dovolujeme, aby se naše děti sytily? Kolik článků jsme o tom napsali! Od barbín přes všechny démonické postavičky dnešní doby. Víte, čím se děti sytí, takové budou. Chtěl bych vás v této věci povzbudit. Zase to není o tom, dát jim seznam zákazů, ale vynaložme energii na to, abychom je obklopili dobrými věcmi. Potkávám se denně se spoustou lidí. Pochopitelně dojde na různé rozhovory. Někdo řekne: „V televizi dávali...“ „Já televizi nemám.“ „Máš děti, ne? Nechybí jim?“ Tak říkám: „Děti se mě na televizi ani nezeptají. Nechybí nám, nepoužíváme ji.“ Dál se ptá: „Jak to, že jim nechybí?“ Odpovídám: „Mají tak plný program, že jim to nechybí. Radši si s nimi večer sednu a zahrajeme si šachy, popovídáme si nebo si něco přečteme.“ Vytěsňte potřebu dětí po světských věcech tím, že se jim budete věnovat spravedlivě. Radši je vezměte na kolo, na procházku nebo ať si spolu hrají. Včera si děti několik hodin hrály, strojily se do různých šatů, vždycky to byla nějaká historická postava, a pak se spolu fotily. Oč lepší a kreativnější to je, než si někde sednout a nechat se nekontrolovaně sytit nějakým brakem. To můžou být i knížky. Neříkejte jim: „Nečti Harryho Pottera.“ Radši jim dejte něco lepšího.

Nechci jenom, abychom na to kývli, že to tak vnímáme. Ale pojďme se zamyslet, udělat si takový pomyslný stůl a podívat se, čím se sytíme. Pojďme si to projít, ať už se to týká nás, nebo našich dětí, a pojďme se rozhodnout, že s tou dietou něco uděláme. Pokud věříme spíše Bohu než d'áblu. Pokud věříme, že chceme žít, a odmítneme lež d'ábla: „nikoliv nezemřete smrtí.“ Řekněme: „To není pravda. Zemřu.“ Koneckonců vím, že v mnohém jsem na pokraji smrti. Bez života. Bez ovoce. Bez schopnosti něco vydat. Bez schopnosti mít moc a autoritu. Bez schopnosti věci měnit, oslovovat lidi. Pokud tohle dokážeme zavnímat, tak máme jednoduchý a jednoznačný návod, co s tím můžeme dělat. Amen?

Bůh vám požehnej. Nedopust'te d'ábla, aby toto slovo překroutil v nějaký soud, zavržení nebo seznam zákazů. Naopak, Boží slovo mluví o svobodě. A tak svobodně přistupte k trůnu milosti, svobodně přistupte ke stolu, protože Bůh pro vás prostírá stůl před očima vašich nepřátel. (Ž 23:5)

Ještě se malinko dotknu Danie-la. Všimněte si, že když jim byla dáována dieta krále, říkali: „Nedávej nám to. Radši se budeme sytit něčím jiným.“ Správce říkal: „Ale jak budete vypadat, chudáci?“ Daniel navrhl: „Tak udělej pokus. Budeme se sytit jinou stravou a po čase nás porovnej. Jestli budeme chudokrevní, slabí, nebudeme mít barvu ve tváři, tak budeme zase jíst věci z královského stolu.“ Dovolil jim to. To byla moudrost, že? Dovolil jim to a řekl: „Dobře. Syťte se po určité období, čím chcete, a pak vás porovnam, abych neměl problém.“ Po čase přišel a zjistil, že byli nejenom v pořádku, ale byli na tom ještě lépe než všichni ostatní. Bůh jim dal moudrost a poznání, které šlo za hranice moudrosti kohokoliv jiného. Nebojte se, že když se nebudete sytit věcmi světa, že nebudete vědět, jak se jmenuje poslední zpěvačka. Bůh se postará, abyste v dobrém slova smyslu byli tučnější a měli červené tváříčky víc, než kdybyste se sytili vším brakem a intelektem tohoto světa. Můžete říct amen? Bůh vám požehnej.

Bůh se postará,
abyste v dobrém
slova smyslu byli
tučnější a měli
červené tváříčky víc,
než kdybyste se
sytily vším brakem
a intelektem tohoto
světa.